

Η ομιλία του πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη στη Βουλή και οι αναφορές στον σιδηρόδρομο (video)

2024/03/28 23:36 στην κατηγορία ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ

«Προσέρχομαι στη σημερινή συζήτηση, θεωρώντας την τραγωδία των Τεμπών ένα ζήτημα πολύ μεγαλύτερο από απλή αφορμή για κατάθεση πρότασης δυσπιστίας κατά της κυβέρνησης.

Θα μιλήσω περισσότερο για την αλήθεια γύρω από αυτό το δυστύχημα. Θα είναι λιγότερες οι αναφορές μου στα πολιτικά ζητήματα.

Στέκομαι με σεβασμό και ταπεινότητα απέναντι στη μνήμη των ανθρώπων που χάσαμε και στις οικογένειες τους. Μόνο αυτοί έχουν το δικαίωμα να κάνουν τη θλίψη τους διαμαρτυρία. Μπορούν και να αδικούν την Πολιτεία», ανέφερε, μεταξύ άλλων, ο Κυριάκος Μητσοτάκης, στη Βουλή, στην πρόταση δυσπιστίας κατά της κυβέρνησης, που υπέβαλαν το ΠΑΣΟΚ – Κίνημα Αλλαγής, ο ΣΥΡΙΖΑ – ΠΣ, η Νέα Αριστερά και η Πλεύση Ελευθερίας για το θέμα των Τεμπών.

Μετά από ονομαστική ψηφοφορία, και επί 300 ψηφισάντων, 159 βουλευτές – οι 158 της ΝΔ και ο ανεξάρτητος Χ. Κατσιβαρδάς – καταψήφισαν την πρόταση δυσπιστίας, ενώ οι 141 βουλευτές της αντιπολίτευσης τάχθηκαν «υπέρ».

Η ομιλία του Κ. Μητσοτάκη

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι βουλευτές,

Προσέρχομαι στη σημερινή συζήτηση θεωρώντας την τραγωδία των Τεμπών ένα ζήτημα πολύ μεγαλύτερο, πολύ βαθύτερο από απλή αφορμή για την κατάθεση έστω και μίας πρότασης δυσπιστίας κατά της κυβέρνησης, όπως το θέλησαν δηλαδή τα κόμματα που την προκάλεσαν.

Γι' αυτό και θα μιλήσω περισσότερο για την αλήθεια γύρω από αυτό το δυστύχημα, το οποίο τόσο πλήγωσε την πατρίδα μας, σύμφωνα τουλάχιστον πάντα με τη δική μου οπτική. Θα είναι λιγότερες οι αναφορές μου στα πολιτικά ζητήματα τα οποία προκύπτουν από τη συγκεκριμένη πρωτοβουλία της αντιπολίτευσης.

Στέκομαι με σεβασμό και με ταπεινότητα απέναντι στη μνήμη των ανθρώπων που χάσαμε, στον πόνο των τραυματιών, όσο και στη δοκιμασία των μελών των

οικογενειών τους. Άλλωστε, μόνο αυτοί από όλους μας έχουν τελικά το δικαίωμα να κάνουν τη θλίψη τους διαμαρτυρία.

Έχοντας βιώσει την αδικία της απώλειας, μπορούν ακόμα και να αδικούν την πολιτεία, αναζητώντας ευθύνες και ενόχους κάποιες στιγμές ενδεχομένως και στα τυφλά, απαιτώντας ωστόσο δικαιοσύνη, αυτή που θα αποτελέσει τελικά το βασικό τους στήριγμα σε ολόκληρη τη ζωή τους.

Είμαι σίγουρος πως τώρα θα μας παρακολουθούν, είμαι σίγουρος ότι κάποιοι βρίσκονται σήμερα στα θεωρεία της Βουλής. Μέσω αυτών, λοιπόν, απευθύνομαι σε όλες και σε όλους, ως Πρωθυπουργός, ως πολίτης, ως πατέρας. Θέλω να με ακούσετε όχι μόνο με την καρδιά, αλλά και με το μυαλό.

Και δυστυχώς, μέχρι στιγμής, απέναντι σε αυτήν την τραγωδία δεν έχουμε καταφέρει να βαδίσουμε ενωμένοι σε ένα αύριο με λιγότερες σκιές, με λιγότερες κραυγές και αλληλοκατηγορίες σαν κι αυτές που ακούσαμε σήμερα, που τελικά, ξέρετε, οδηγούν τους πολίτες να κλείνουν τα αυτιά τους και να μην πιστεύουν κανέναν και τίποτα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίον κράτησα εξ αρχής χαμηλούς τόνους.

Ζήτησα συγγνώμη εξ ονόματος όλων όσοι κυβέρνησαν τον τόπο επί δεκαετίες χωρίς να μπορέσουν να αλλάξουν τα κακώς κείμενα των ελληνικών σιδηροδρόμων, όμως χωρίς και να πιστέψω ποτέ ότι υπάρχουν Έλληνες που πενθούν πιο πολύ από τους άλλους. Υποστηρίζοντας συνεχώς, παρά τα όσα επιχειρείτε και σήμερα να διαστρεβλώσετε, κάτι το οποίο πια έχει αποδειχθεί σήμερα: ότι στα Τέμπη συγκρούστηκε μετωπικά η πατρίδα μας με τον κακό της εαυτό. Και ότι εκείνο το μοιραίο βράδυ διαχρονικά κενά του κράτους συνάντησαν το ανθρώπινο λάθος. Αυτά έλεγα, αυτά λέω και σήμερα.

Δυστυχώς, οι πολιτικοί μας αντίπαλοι επέλεξαν μία στάση την οποία ουδείς διανοήθηκε σε παρόμοιες τραγωδίες, όπως των 104 πολιτών που κάηκαν στο Μάτι, αυτών που έχασαν τη ζωή τους στη Μάνδρα. Θέλησαν να κάνουν κομματικό τους λάβαρο την πάνδημη οδύνη. Θέλησαν να μετατρέψουν την οδύνη, τον πόνο μιας κοινωνίας, σε πολιτικό εργαλείο για να χτυπήσουν την κυβέρνηση και εμένα προσωπικά.

Ένα συλλογικό δράμα που θα έπρεπε να γίνει σημείο εθνικού αναστοχασμού, διολίσθησε στα μονοπάτια της φτηνής αντιπαράθεσης. Θυμάμαι, ξέρετε, όταν στην επέτειο, τον πρώτο χρόνο, «ντύσατε» μαύρη την Κουμουνδούρου. Το θυμάστε; Θα μπορούσαμε και εμείς να είχαμε κάνει το ίδιο το 2019. Δεν το κάναμε και αυτή είναι η μεγάλη μας διαφορά, αυτής της παράταξης με τη δική σας.

Είπατε, και πάλι, κ. Φάμελλε, κ. Ανδρουλάκη, ότι «κρύβομαι». Είμαι εδώ, όπως ήμουν πάντα παρών όταν χρειάστηκε. Στον τόπο του δυστυχήματος από τις πρώτες ώρες -

θα επανέλθω σε αυτό- και παντού.

Τοποθετήθηκα πολλές φορές σε αυτήν εδώ την αίθουσα. Απουσίασα μόνο σε μία συνεδρίαση, για λόγους αρχής: από την εξέταση των πορισμάτων της εξεταστικής επιτροπής, όπως πάντα έκανα σε αντίστοιχες διαδικασίες. Αλλά και γιατί, όπως είπα και στο μήνυμά μου στην πρώτη επέτειο της τραγωδίας, τον λόγο για την υπόθεση, όπως φάνηκε, δεν μπορούν τελικά να τον έχουν τα κόμματα, παρά μόνο η ανεξάρτητη Δικαιοσύνη.

Είναι αλήθεια πάντως ότι δεν μιλήσαμε από την πρώτη στιγμή και με τρόπο συστηματικό για την τραγωδία και τα αίτιά της. Δεν μιλήσαμε όσο θα έπρεπε. Ναι, αναγνωρίζω ότι αυτό ήταν ένα σφάλμα, και δικό μας. Και πάνω σε αυτό το κενό πληροφόρησης «φύτρωσαν» σταδιακά τα πιο απίθανα σενάρια συνωμοσίας. Ενώ, μέσα στη γενική σύγχυση, κάποιοι επιτήδριοι φρόντισαν να ρίξουν τον σπόρο της αμφιβολίας -όχι μόνο προς την πολιτεία, τους θεσμούς- και προς την ίδια την Δικαιοσύνη. Κι εσείς το κάνατε σήμερα.

Και πράγματι, η εκστρατεία που μεσολάβησε υπήρξε κυνική και ανήθικη, βαθιά ανήθικη. Πολιτικές δυνάμεις μεταβλήθηκαν σε εμπόρους του πόνου, διοχετεύοντας την οργή των οικογενειών στα δικά τους κανάλια. Έβαλαν την υπογραφή τους κάτω από εύλογα ερωτήματα ώστε να φανεί τάχα ότι η κυβέρνηση δεν έχει την ανθρωπιά, τη συναισθηματική ενσυναίσθηση, όπως το λέτε, να τα συμμερίζεται. Και όλα αυτά βαδίζοντας σε έναν διπλό αλλά τυφλό δρόμο.

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Σεβαστείτε τους ανθρώπους τουλάχιστον που είναι στα θεωρεία και θέλουν να ακούσουν χωρίς διακοπές.

Εισάγατε με θράσος στην προπαγάνδα σας ένα λεξιλόγιο άλλων εποχών που φορτίζει μόνο το θυμικό: «μπάζωμα», «συγκάλυψη», «μονταζιέρα».

Λοιπόν, ήρθε η ώρα σήμερα να διαλύσουμε κάποιους από τους μύθους γύρω από αυτό το δυστύχημα. Θα επιχειρήσω -θα το ξαναπώ, όσο και αν φωνάζετε δεν πρόκειται να με εκνευρίσετε- να το κάνω, στη μνήμη των ανθρώπων που χάσαμε, όσο πιο νηφάλια μπορώ.

Σήμερα δεν απευθύνομαι σε εσάς, απευθύνομαι σε μια κοινωνία η οποία, ναι, είναι καχύποπτη και είναι θυμωμένη. Αναλαμβάνω την ευθύνη, στη μνήμη όλων αυτών που χάθηκαν, να πω την αλήθεια όπως εγώ τουλάχιστον την αντιλαμβάνομαι και να κριθώ γι' αυτά που θα πω.

Αγαπητοί συνάδελφοι, ας ξεκινήσουμε με τον πρόσφατο, βαθύτατα παραπλανητικό ισχυρισμό του «Βήματος», που προκάλεσε τελικά -θα επανέλθω σε αυτό- και την

πρόταση δυσπιστίας σας. «Αλλοιώθηκαν», λέει, οι διάλογοι εκείνης της βραδιάς ώστε όλη η ευθύνη, υποτίθεται, να στραφεί προς τον σταθμάρχη της Λάρισας.

Αναρωτιέμαι, όλες οι συζητήσεις μεταξύ των μηχανοδηγών και των σταθμαρχών δεν ήταν εξ αρχής στη διάθεση των ανακριτικών αρχών; Γιατί, λοιπόν, κάποιος να θέλει να αλλάξει αυτό το δεδομένο;

Και πραγματικά, σας άκουγα, κ. Φάμελλε, σας άκουγα και γυρνούσε στο μυαλό μου εκείνη η τραγική βραδιά, όταν ενημερώθηκα στις 12 το βράδυ για το δυστύχημα. Μέσα στη σύγχυση, τον πόνο, καταλαβαίναμε ότι πρόκειται για μια μεγάλη τραγωδία. Ουδέποτε κρύψαμε αυτό το οποίο είχε συμβεί. Ξέραμε ότι είχε συμβεί κάτι δραματικό. Άγρυπνος...

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Όχι, κάποιοι προσπάθησαν να κρύψουν σε άλλες συγκυρίες. Γι' αυτό μην το λέτε αυτό, σας παρακαλώ πολύ. Μην το λέτε. Μην ξύνετε πληγές. Δεν θέλω να πάω εκεί. Δεν θέλω να πάω εκεί, αλλά μην με προκαλείτε κιόλας. Δεν θέλω να πάω εκεί.

Λοιπόν, και πραγματικά έρχεστε και λέτε -έφυγα με ένα ελικόπτερο και πήγα και είδα ό,τι πιο φρικιαστικό έχω δει στην ζωή μου- ότι εκείνη τη στιγμή το μέλημα μου, η σκέψη μου, ήταν «να πειράξω τους διαλόγους». Δεν ντρέπεστε; Δεν ντρέπεστε; Δεν ντρέπεστε να τα υπονοείτε αυτά τα πράγματα; Αυτή ήταν η έννοια μου; Πώς θα πειράξω τους διαλόγους;

Για να πάμε να δούμε όμως και τη διαστρέβλωση την οποία επιχειρείτε να κάνετε. Ότι αυτό το οποίο εννοεί το δημοσίευμα, το οποίο και εσείς υιοθετήσατε, είναι ότι με κάποιο τρόπο δεν φταίει ο σταθμάρχης, έτσι; Αυτό εννοείτε ουσιαστικά. Αυτό εννοείτε. Ότι «πάμε να βγάλουμε», λέει, «την ευθύνη».

Εγώ, λοιπόν, ρωτώ: ο άνθρωπος αυτός, τραγική φιγούρα, είναι προφυλακισμένος με απόφαση της Δικαιοσύνης, διότι δεν αμφισβητείται, δεν αμφισβητείται -αυτό χωρίς καμία αμφιβολία- ότι έγιναν επτά παραβιάσεις του κανονισμού ασφαλείας και ότι ένα ανθρώπινο χέρι -έτσι δεν είναι;-, ένα ανθρώπινο χέρι έστειλε το τρένο -και αυτό ακούγεται στις συνομιλίες- στη λάθος γραμμή.

Δεν μου λέτε, υπάρχει έστω και ένας άνθρωπος εδώ μέσα ο οποίος να πιστεύει ότι αν ο σταθμάρχης είχε κάνει σωστά τη δουλειά του, όπως την κάνουν δεκάδες, εκατοντάδες σταθμάρχες κάθε μέρα, θα είχε γίνει το ατύχημα; Υπάρχει έστω και ένας άνθρωπος που να το πιστεύει αυτό; Γιατί λοιπόν αμφισβητείτε κάτι το οποίο η ίδια η Δικαιοσύνη -σε πρώτο βαθμό τουλάχιστον- έχει κρίνει ότι κατά πάσα πιθανότητα έχει συμβεί;

Επιχείρημα δεύτερο, πάμε τώρα στο άλλο τερατούργημα: «Η κυβέρνηση συγκαλύπτει την αλήθεια και κρύβει τα στοιχεία του δυστυχήματος». «Σπεύσαμε», λέει,

«συνειδητά, να μπαζώσουμε το έδαφος». Γιατί; Γιατί να το κάνουμε αυτό;

Και ότι αυτό -προσοχή- «ήταν απόφαση της κυβέρνησης, του αρμόδιου Υφυπουργού, του Πρωθυπουργού προφανώς», γιατί, κατά την κρίση σας, όλα εδώ καταλήγουν. Αναρωτιέμαι: τι ακριβώς να συγκαλύψουμε με το «μπάζωμα»; Όταν ξέρετε πολύ καλά και εσείς και όλοι όσοι διακινείτε αυτές τις αθλιότητες ότι εκείνη τη στιγμή το μέλημα των συνεργείων ήταν πώς θα σηκώσουν τα βαγόνια των τρένων για να βρούμε ποιοι ήταν από κάτω. Ήταν το μόνο μας μέλημα εκείνη τη στιγμή.

Εσείς δεν ήσασταν εκεί, κάποιοι από εμάς ήμασταν εκεί. Και βέβαια το γεγονός ότι το «μπάζωμα» έγινε από τη μεριά της επιβατικής και όχι της εμπορικής αμαξοστοιχίας, δεν σας απασχολεί καθόλου, γιατί αυτό μας ένοιαζε εκείνη τη στιγμή, αυτό ένοιαζε τους διασώστες.

Και βέβαια, έχετε αποκρύψει το γεγονός ότι όλες αυτές οι περιβόητες θεωρίες περί ξυλολίου, εκρηκτικών, βαγονιών τα οποία εξαερώθηκαν με κάποιο τρόπο, τα οποία κουβαλούσαν εύφλεκτα υλικά, όλα αυτά εννοείτε ότι ήταν σχέδιο της κυβέρνησης. Ότι εμείς περίπου «είχαμε προσθέσει βαγόνια», συγκρούστηκε το τρένο, ανατινάχτηκε το τρένο και για όλα αυτά φταίει η κυβέρνηση και έσπευσε να τα συγκαλύψει. Πραγματικά, είναι άξιο απορίας πώς τέτοια τερατουργήματα επαναλαμβανόμενα μπορούν τελικά να δημιουργούν την αίσθηση της αλήθειας.

Και πάμε, λοιπόν, να δούμε τώρα το τι λέει η Δικαιοσύνη. Τι λέει η Δικαιοσύνη; Ο πραγματογνώμονας -γιατί ένας πραγματογνώμονας υπάρχει, οι υπόλοιποι, να το ξεκαθαρίσουμε, είναι τεχνικοί σύμβουλοι- δεν επιβεβαίωσε ποτέ τίποτα από όλα αυτά τα οποία λέτε. Πράγματι εδώ η Δικαιοσύνη έπραξε σωστά, επειδή εγώ μπορεί να μην μπορώ να σας πείσω γι' αυτά που σας λέω, αν κι εγώ σας κοιτώ στα μάτια και σας λέω ότι ουδέποτε, ουδέποτε δόθηκε καμία εντολή για συγκαλύψη.

Σας κοιτώ στα μάτια και είναι στη δική σας κρίση να με πιστέψετε ή όχι. Δεν ξέρω αν μπορώ να σας πείσω. Αλλά εγώ σας λέω την αλήθεια και αυτή την αλήθεια δεν μπορείτε να την αμφισβητήσετε, ό,τι και να λέτε. Επειδή μου είπατε ότι δεν τολμάμε να μιλήσουμε, εγώ λοιπόν σας κοιτώ στα μάτια.

Οι αποδείξεις, λοιπόν, πράγματι οι αποδείξεις: ο πραγματογνώμονας, λοιπόν, της Δικαιοσύνης λέει ότι «τίποτα από αυτά δεν ισχύει». Και σωστά, πολύ σωστά, η Δικαιοσύνη, για να μπορέσει να σας πείσει εσάς, όχι εμένα, και για να αποδοθεί δικαιοσύνη τελικά, ζήτησε από δεύτερο πραγματογνώμονα να εξετάσει αυτό το οποίο θεωρώ παντελώς ανυπόστατες κατηγορίες.

Και φτάσαμε στο σημείο -δεν ήθελα να αναφερθώ στον «εθνικό εισαγγελέα», αλλά οφείλω στη μνήμη ενός ανθρώπου να το κάνω-, φτάσατε στο σημείο, κα Κωνσταντοπούλου, να επικαλεστείτε τον μηχανοδηγό της εμπορικής αμαξοστοιχίας -

είχα πάει στην κηδεία του, έτυχε να τον γνωρίζω, όχι καλά, ήταν εθελοντής μου πράγματι στη Χαλκοκονδύλη-, αφήνοντας ένα ασύλληπτο υπονοούμενο: ότι τάχα «επειδή ήταν εθελοντής μου και τον γνώριζα με είχε ειδοποιήσει για το φορτίο το οποίο είχε μεταφερθεί».

Δεν ντρέπεστε στη μνήμη αυτών των ανθρώπων να λέτε αυτά τα πράγματα; Υπάρχει ένας πατέρας εκεί και μία μητέρα που σας ακούει να τα λέτε όλα αυτά τα πράγματα και που μπορεί να μην έχει το θάρρος να βγει και να πει «τι είναι αυτά που λέτε; Πώς τολμάτε να εργαλειοποιείτε έτσι τον πόνο του παιδιού και τα λέτε αυτά, χωρίς ντροπή;»

Έρχομαι τώρα στο τρίτο σόφισμα: «η κυβέρνηση παρεμβαίνει για να μην τιμωρηθούν οι πραγματικοί ένοχοι, εμποδίζοντας την έρευνα της Δικαιοσύνης». Δεν μου λέτε, πότε έχει κινηθεί η ελληνική Δικαιοσύνη με μεγαλύτερη ταχύτητα από ό,τι στην υπόθεση των Τεμπών; Ποτέ. Ποτέ δεν κινήθηκε με μεγαλύτερη ταχύτητα, να μην το συγκρίνουμε με άλλες υποθέσεις. Σε 34 άτομα έχει ήδη αποδώσει κατηγορίες.

Και βέβαια, είναι «οπλισμένη» και με μία απόφαση την οποία πήραμε: να άρουμε το απόρρητο σε υποθέσεις δυστυχημάτων. Διότι ξέρετε τι κάνατε εσείς; Όταν ο αρμόδιος Υπουργός Δικαιοσύνης με ενημέρωσε, πράγματι, διότι δεν είχε προβλεφθεί αυτό από τον Ποινικό Κώδικα, «θα μπορέσουμε να ανοίξουμε τα τηλέφωνα των εμπλεκόμενων να δούμε τις ιδιωτικές τους συνομιλίες, αν προκύψει κάτι;» και είπα: «βεβαίως, να φέρουμε διάταξη, να το κάνουμε αμέσως». Την καταψηφίσατε τη διάταξη. Και έρχεστε και λέτε ότι «εμείς δεν διευκολύνουμε τη Δικαιοσύνη να κάνει γρήγορα τη δουλειά της».

Τέταρτο και πολύ κρίσιμο ζήτημα. Και πολύ δύσκολο ζήτημα, ίσως το πιο δύσκολο από όλα.

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Τι είπατε; Μην ανησυχείτε, θα σας κοιτάξω μια χαρά μετά. Θα σας κοιτάξω μια χαρά μετά, μην ανησυχείτε. Αλλά όχι, δεν απευθύνομαι σε εσάς. Τώρα δεν απευθύνομαι σε εσάς. Τώρα απευθύνομαι σε μια κοινωνία η οποία δυστυχώς έχει δηλητηριαστεί από αυτές τις θεωρίες.

Λοιπόν, τέταρτο και κρίσιμο ζήτημα: «Εάν είχε ολοκληρωθεί η 717, το δυστύχημα δεν θα είχε συμβεί». Ναι, είναι πολύ πιθανό, μπορεί να είναι σχεδόν βέβαιο -δεν θα το ξέρουμε ποτέ με απόλυτη βεβαιότητα- ότι αν είχε ολοκληρωθεί η 717 θα ήταν εν πάση περιπτώσει πολύ πιο δύσκολο, αυτό είναι βέβαιο, να συμβεί αυτό το δυστύχημα.

Δεν ξέρω αν θα ήταν απολύτως βέβαιο, θα ήταν πολύ, πολύ πιο δύσκολο. Συμφωνώ, το έχω πει κι εγώ. Τοπικά όμως λειτουργούσε σύστημα και ο σταθμάρχης έβλεπε ότι το τρένο ήταν στη λάθος γραμμή. Έβλεπε. Αλλά για πάμε να δούμε λίγο...

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Για πάμε και λίγο να δούμε, μιας και ήσασταν λοιπόν στην Επιτροπή κύριοι συνάδελφοι, για πάμε να δούμε λίγο την περιβόητη ιστορία της 717. Για πάμε να θυμηθούμε λίγο τι είναι αυτή η 717, η οποία τόσο μας παίδεψε.

Πότε υπεγράφη η 717; Το 2014. Πότε έπρεπε να ολοκληρωθεί; Το 2016. Πόσες παρατάσεις έδωσε ο Υπουργός Υποδομών και Μεταφορών κ. Σπίρτζης; Έξι.

Αν είχατε κάνει στοιχειωδώς καλά τη δουλειά σας, εσείς που τώρα φωνάζετε, η 717 θα έπρεπε να είχε ολοκληρωθεί. Αλλά δεν κάνατε μόνο αυτά -ακούστε τα και να τα ακούσουν και αυτοί που μπορεί να μην τα έχουν ακούσει-, φροντίσατε να τη «σπάσετε» σε δύο κομμάτια -είναι γνωστή η πρακτική σας, τον Πάτρα-Πύργος τον είχατε «σπάσει» σε οκτώ κομμάτια-, τη «σπάσατε» σε δύο κομμάτια και μας κληροδοτήσατε μία σύμβαση με πάρα πολλά προβλήματα.

Και η κυβέρνηση, ο Υπουργός, πήρε μία απόφαση εκείνη τη στιγμή: ή θα καταργούσε τη σύμβαση τελείως, θα ξεκινούσε από την αρχή, ή θα πήγαινε, υλοποιώντας απόφαση που εσείς είχατε πάρει ήδη από το 2018 για τη δυνατότητα επέκτασης της σύμβασης, να ολοκληρώσουμε την 717.

Και η απόφαση του Υπουργείου, και σωστά, ήταν να ολοκληρωθεί η 717 όσο το δυνατόν πιο σύντομα. Αυτή ήταν μία απόφαση που πάρθηκε σε πολιτικό επίπεδο. Αλλά δεν μπορείτε να κατηγορείτε για την καθυστέρηση της 717 και ταυτόχρονα να λέτε ότι έπρεπε να γίνει δεκτή η εισήγηση του Ευρωπαϊκού Εισαγγελέα να ξεκινήσουμε από την αρχή, γιατί δεν θα είχαμε ποτέ... Δεν μπορεί να ισχύει το αυτό και το αντίθετο και να κατηγορείτε ένα άνθρωπο και για τα δύο, δεν είναι λογικό αυτό.

Ισχυρισμός πέμπτος: Η Ευρωπαϊκή Εισαγγελέας -γιατί ακούσαμε και αυτά τα επιχειρήματα- ενοχοποιεί την κυβέρνηση για τα Τέμπη. Συνεπώς, λέει η αντιπολίτευση, «η χώρα είναι υπόλογη διεθνώς».

Γνωρίζετε πολύ καλά ότι η αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας περιορίζεται αποκλειστικά και μόνο σε πράξεις που θίγουν τα οικονομικά της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το μοναδικό θέμα το οποίο έπρεπε να απασχολεί την κα Kövesi είναι τα κονδύλια της σύμβασης 717 και τίποτα παραπάνω.

Και βέβαια, όπως είπα, εκεί αντιφάσκει. Ξέρει πολύ καλά, φαντάζομαι, και η ίδια ότι αν η σύμβαση 717 δεν είχε προχωρήσει σήμερα δεν θα είχαμε τηλεδιοίκηση και δεν

θα την είχαμε για αρκετά χρόνια από τώρα.

Και βέβαια, για όλα τα υπόλοιπα τα οποία έχει πει, πήρε τις απαντήσεις από τον Άρειο Πάγο, γιατί αφορούν το Σύνταγμα και την ελληνική Δικαιοσύνη. Εγώ δεν είμαι νομικός, αλλά πώς νοείται ένας εισαγγελέας να κάνει παρέμβαση -προσέξτε, παρέμβαση, ανοιχτή παρέμβαση- σε μία ανοιχτή υπόθεση;

Έχει ξεπεράσει το όριο της αρμοδιότητας της η Ευρωπαϊά Εισαγγελέας. Και βέβαια, σας φάνηκε πολύ χρήσιμη, διότι εδώ υποψήφιος ευρωβουλευτής σας είπε «και την Ευρωπαϊά Εισαγγελέα να φέρουμε, αν χρειάζεται να ρίξουμε την κυβέρνηση». Αυτά λένε οι δικοί σας υποψήφιοι ευρωβουλευτές. Είναι τέτοιο το μένος σας.

Λοιπόν, πάμε τώρα σε ένα άλλο δύσκολο ζήτημα: «Υπουργοί ουσιαστικά βαρύνονται με το αδίκημα της ανθρωποκτονίας». Δεν το λέτε ανοιχτά. Δεν το λέτε ανοιχτά -θα έρθω στη συνέχεια, για τα ζητήματα τα οποία αφορούν την προκαταρκτική επιτροπή-, το εννοείτε όμως. Και φυσικά ευθύνονται αυτοί, ο κάθε Υπουργός ευθύνεται για το ό,τι κακό πιθανώς συμβεί στην περιοχή των ευρύτερων αρμοδιοτήτων του.

Ναι, και έχει έρθει η ώρα να κάνουμε μια συζήτηση και εδώ, σε αυτήν την αίθουσα, για τη διάκριση της πολιτικής και της ποινικής ευθύνης. Για την πολιτική ευθύνη δεν νομίζω ότι υπάρχει καμία αμφιβολία. Ο Υπουργός παραιτήθηκε αμέσως. Την ανέλαβε την πολιτική ευθύνη.

Για να κατηγορηθεί όμως κάποιος, το ξέρετε πολύ καλά, για ποινικές ευθύνες, το Σύνταγμά μας απαιτεί κατηγορητήριο και προανακριτική επιτροπή. Και βέβαια, μας είπε ο κ. Φάμελλος το εξής αμίμητο: «να κάνουμε μια προκαταρκτική» έτσι γενικά, έτσι αφηρημένα, χωρίς κατηγορητήριο, χωρίς κατηγορητήριο. Αυτό ακριβώς είπε ο κ. Φάμελλος.

Ξέρετε τι μου θυμίζει αυτό; Μου θυμίζει κάτι. Μου θυμίζει τον κ. Πολάκη, ο οποίος έλεγε «να βάλουμε φυλακή κάποιον πολιτικό μπας και σωθούμε. Δεν με νοιάζει ποιος, δεν με νοιάζει ποιος θα είναι».

Και μιλάτε για κράτος δικαίου; Αυτό είναι το κράτος δικαίου στη δική σας την αντίληψη; Να στείλετε έναν άνθρωπο φυλακή, αλλά χωρίς κατηγορητήριο;

Και εν πάση περιπτώσει, εάν υπάρχει αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της μη ολοκλήρωσης μίας δημόσιας σύμβασης και μίας τραγωδίας, τότε ρωτώ εγώ: όταν ο ίδιος ο Εισαγγελέας στην αγόρευση για το Μάτι είπε το σωστό, ότι πράγματι «εάν είχαμε το “112” στο Μάτι θα είχαν σωθεί ζωές», ζητήσαμε εμείς ποτέ να αποδοθούν ποινικές ευθύνες στον κ. Παππά που ήταν υπεύθυνος ψηφιακής πολιτικής και δεν υλοποίησε ποτέ το «112»; Και γελάτε κιόλας; Και γελάτε κιόλας, γελάτε. Όχι, εμείς δεν ζητήσαμε την απόδοση ποινικών ευθυνών.

Προσέξτε τώρα, για πάμε λίγο παραπέρα. Ένας δρόμος δεν ολοκληρώνεται, να πάρουμε ένα συγκεκριμένο παράδειγμα, τον Πάτρα-Πύργος. Γιατί δεν ολοκληρώθηκε; Γιατί την έκανε ο κ. Σπίρτζης οκτώ κομματάκια για να βολέψει τον κ. Καλογρίτσα για τα βοσκοτόπια και για τα κανάλια τα οποία θέλατε να κάνετε. Γι' αυτό έγινε οκτώ κομματάκια η Πατρών-Πύργου και μας πήρε πέντε χρόνια να την ξαναβάλουμε μπροστά.

Ρωτώ εγώ λοιπόν, αυτοί οι οποίοι δυστυχώς έχασαν τη ζωή τους σε έναν δρόμο-καρμανιόλα, σημαίνει ότι ο κ. Σπίρτζης που την έκανε κομματάκια τη σύμβαση έχει ποινική ευθύνη για ανθρωποκτονία εξ αμελείας; Ναι ή όχι; Ρωτώ. Η απάντηση είναι «όχι».

Πάμε λοιπόν τώρα, επανέρχομαι στο ζήτημα του Κώστα Καραμανλή που «κρύβεται πίσω από την ασυλία του». Επαναλαμβάνω ότι αν θέλετε, αν πιστεύετε ότι πρέπει να συσταθεί προκαταρκτική επιτροπή για το αδίκημα της ανθρωποκτονίας εξ αμελείας, όπως εννοείτε, με ενδεχόμενο δόλο, θα πρέπει αυτό να το τεκμηριώσετε, να το φέρετε στη Βουλή, να το συζητήσουμε. Αλλά με γενικές κατηγορίες του τύπου «πάμε να κάνουμε προκαταρκτική να βάλουμε κάποιον φυλακή», δεν έχουμε πραγματικό κράτος δικαίου.

Και μιας και μιλάμε για το άρθρο 86 του Συντάγματος, να θυμηθούμε λίγο και την ιστορία του άρθρου 86. Το 2007, νεοεκλεγμένος βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, μαζί με πολύ λίγους άλλους συναδέλφους, πρωτίστως της Νέας Δημοκρατίας, έναν τότε του ΠΑΣΟΚ, είχα καταθέσει πρόταση να αλλάξει το άρθρο 86 και να καταργηθεί η αποσβεστική προθεσμία, ώστε χωρίς να παρακάμπουμε τις βασικές διατάξεις, οι οποίες ισχύουν παρεμπιπτόντως σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, να μην υπάρχει ο κίνδυνος της παραγραφής. Κίνδυνος της παραγραφής, θυμίζω, στον οποίο εμπίπτει ο Υπουργός της δικής σας κυβέρνησης, ο κ. Σπίρτζης.

Εμείς, λοιπόν, με συνταγματική αναθεώρηση που έκανε αυτή η κυβέρνηση, αλλάξαμε - ακούστε το αυτό- αλλάξαμε την παραγραφή και πήγε στα 20 χρόνια, το οποίο σημαίνει ότι όλοι μας, όλη αυτή η κυβέρνηση, αν έρθει μία επόμενη Βουλή ή μία μεθεπόμενη Βουλή και κρίνει ότι πρέπει να μας αποδώσει - ακούστε το- ποινικές ευθύνες, εμείς δεν μπορούμε να κρυφτούμε πίσω από καμία παραγραφή. Εμείς το κάναμε αυτό, δεν το κάνατε εσείς, εμείς το κάναμε.

Επειδή όλη η επιχειρηματολογία σας είναι η συγκάλυψη, ακούστε λίγο, κ. Ανδρουλάκη, μην κοιτάτε συνέχεια το κινητό σας, δεν έχετε να ξαναμιλήσετε, μην αγχώνεστε, δεν χρειάζεται να σας δώσει κανείς κατευθύνσεις.

Λοιπόν, ένα από τα εύλογα ερωτήματα της κοινωνίας -και αυτό είναι ένα ερώτημα το οποίο πρέπει να απαντηθεί είναι: «Τι έχετε κάνει μετά το δυστύχημα των Τεμπών για

να γίνουν τα τρένα πιο ασφαλή;». Γι' αυτό δεν έχετε πει κουβέντα. Τόσο πολύ σας ενδιαφέρει; Κουβέντα. Άκουσα όλες τις ομιλίες σας. Για το πώς τα τρένα θα γίνουν πιο ασφαλή δεν είπατε ούτε μία κουβέντα.

Λοιπόν, η δική μας απάντηση...

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Κύριε Παππά, θα έρθω σε σας σε λίγο, μη συγχύζεστε. Και σε εσάς θα έρθω, στο ΠΑΣΟΚ, ούτε εσείς μη στεναχωριέστε.

Λοιπόν, έχουν γίνει πολλά. Δεν μιλήσαμε πράγματι για αυτά. Ο κ. Σταϊκούρας παρουσίασε μια σειρά από πρωτοβουλίες για την ασφάλεια στο δίκτυο, με πρώτη φυσικά την ολοκλήρωση της πολύπαθης σύμβασης 717 για τα συστήματα σηματοδότησης και τηλεδιοίκησης.

Αυτή η φωτογραφία είναι το κέντρο διοίκησης της 717 της Λάρισας. Αυτό που φτιάχτηκε τώρα, με την ολοκλήρωση της σύμβασης 717. Και πράγματι στη συνείδηση όλων, πρώτα και πρώτα απ' όλα του Κώστα Καραμανλή αλλά και όλων μας, πάντα θα πλανάται αυτό το βάρος, ότι αν η 717 είχε τελειώσει πριν το ατύχημα, πιθανώς το ατύχημα αυτό να μην είχε συμβεί. Αυτό το αναγνωρίζουμε εμείς πρώτοι, αλλά δεν θα μιλήσετε εσείς για την 717 όταν αυτό έπρεπε να ήταν έτοιμο από το 2016.

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Λέτε τόσα ψέματα που δεν μπορώ να σας παρακολουθησω καν.

Δεν θα μιλήσω αναλυτικά για τις παρεμβάσεις που έχουμε κάνει στα τρένα. Θα πω μόνο ότι το σύστημα της τηλεδιοίκησης, με εξαίρεση το κομμάτι που καταστράφηκε στον «Daniel», το Λάρισα-Δομοκός, είναι έτοιμο. Θα πω ότι το σύστημα ETCS εγκαθίσταται και μπαίνει τώρα και στα τρένα. Θα πω ότι διπλασιάσαμε τη χρηματοδότηση του ΟΣΕ από τα 40 στα 70 εκατομμύρια, για να καλύψουμε κυρίως ανάγκες σε έργα συντήρησης.

Θα πω ότι έχουν γίνει συμπληρωματικά έργα ασφαλείας: έχουν μπει 300 κάμερες για τη συνεχή παρακολούθηση των τρένων, αποκαταστάθηκαν πλήρως συστήματα φωτισμού, πυρόσβεσης, συναγερμού, επικοινωνίας σε όλες τις σήραγγες, 14 γέφυρες παρακολουθούνται real time μέσω του συστήματος OSMOS και δημοπρατήθηκε η εγκατάσταση του συστήματος GSM-R.

Θέλω όμως και αυτό να το ακούσετε, παρακαλώ πολύ: αυτή τη στιγμή, στο ευρωπαϊκό δίκτυο των τρένων -και ξέρετε πολύ καλά ότι η Ευρώπη έχει πολύ σύγχρονα τρένα-, μόλις το 12% των ευρωπαϊκών τρένων σήμερα έχει εγκατεστημένα όλα αυτά τα συστήματα ασφαλείας. Τι σημαίνει αυτό; Ότι στο 88% των ευρωπαϊκών

τρένων δεν υπάρχουν αυτά τα συστήματα. Και τα τρένα δεν τρακάρουν κάθε μέρα ούτε στην Ευρώπη ούτε προφανώς στην Ελλάδα, ακριβώς επειδή ο γενικός κανονισμός ασφαλείας τηρείται ευλαβικά.

Το λέω αυτό διότι η τεχνολογία πάντα θα μας βοηθάει να κάνουμε τις μεταφορές μας ακόμα πιο ασφαλείς. Δεν αποτελεί όμως ποτέ την απόλυτη, την τελική, την αποκλειστική, την καθοριστική ασφαλιστική δικλίδα.

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Κύριε Ανδρουλάκη, θα έρθω και σε εσάς.

Κάτι, λοιπόν, αλλάζει. Κάτι αλλάζει στους ελληνικούς σιδηροδρόμους. Απέχουμε όμως πολύ από το σημείο το οποίο θέλουμε να είμαστε. Ναι, χάθηκαν δεκαετίες. Και η οικονομική κρίση μάς κράτησε καθηλωμένους. Οι τεχνολογίες σήμερα αλλάζουν ταχύτατα. Διαγωνιστικές διαδικασίες ήταν στο παρελθόν βαθιά προβληματικές: διαφορετικές προκηρύξεις για υποδομή, διαφορετικές για ανωδομή, διαφορετικές για τεχνολογικό εξοπλισμό. Όλα αυτά εξορθολογίζονται. Είναι ένα μεγάλο έργο το οποίο, όμως, οφείλουμε να το φέρουμε εις πέρας.

Φτάνουμε τώρα στο σημερινό παράδοξο: ενώ για τα Τέμπη ουσιαστικά δεν έχετε τεκμηριώσει πραγματικό, συμπληρωματικό κατηγορητήριο -έρχεστε και λέτε «πάμε να κάνουμε μία προκαταρκτική» έτσι γενικά-, τι έρχεστε να προτείνετε στη Βουλή; Ουσιαστικά να αμφισβητηθεί η δεδηλωμένη. Αυτό σημαίνει πρόταση δυσπιστίας. Πρόταση δυσπιστίας σημαίνει ότι έρχομαι και θέλω ουσιαστικά να ρίξω την κυβέρνηση. Είναι το ανώτατο κοινοβουλευτικό εργαλείο το οποίο έχετε στη διάθεσή σας. Με ποιο όχημα; Έναν παραπλανητικό τίτλο μιας εφημερίδας.

Πάμε να δούμε τώρα, λοιπόν, λίγο την αλληλουχία. Πρωί-πρωί βγαίνει ένα δημοσίευμα, το οποίο διαψεύδεται αμέσως. Φαίνεται με απόλυτη σαφήνεια ότι ουσιαστικά το δημοσίευμα αυτό έχει αναιρεθεί από το ότι βγήκε στη δημοσιότητα δύο μέρες μετά, όταν η ίδια η κρατική τηλεόραση αποκάλυψε ότι πράγματι ο σταθμάρχης μιλούσε με δύο τρένα. Γιατί αυτό είναι το ζητούμενο εδώ, ο σταθμάρχης μιλούσε με δύο τρένα. Το ξέραμε αυτό. Από τις 2 Μαρτίου το ξέραμε ότι ο σταθμάρχης μιλούσε με δύο τρένα.

Ένα δημοσίευμα, λοιπόν, το οποίο δεν λέει τίποτα το καινούργιο, διαψεύδεται. Και ενώ φαίνεται ότι δεν υπάρχει κανένα ουσιαστικό περιεχόμενο, το δημοσίευμα, λοιπόν, υιοθετείται αμέσως από εσάς με το συνηθισμένο οργισμένο και θυμωμένο σας ύφος και θέτετε θέματα δυσπιστίας. Εντυπωσιακά αντανakλαστικά. Κάποιος καχύποπτος θα σας έλεγε ότι γνωρίζατε το δημοσίευμα πριν τυπωθεί η εφημερίδα. Βλέπατε μπροστά. Λοιπόν, προσέξτε τώρα. Ένα κόμμα...

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Ένα κόμμα, κ. Ανδρουλάκη, ένα κόμμα το οποίο έχει «περάσει» την κυβέρνηση γενεές δεκατέσσερις...

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Η άποψή μου, βέβαια, είναι σαφής νομίζω, το τι εννόησα εδώ.

Το βέβαιο είναι -για να μιλήσουμε λίγο και για δημοσιογραφική δεοντολογία, να το πούμε και αυτό- ότι μέχρι και εφημερίδες με τις οποίες έχουμε βρεθεί πολύ σκληρά απέναντι, όπου έχουμε καταλήξει με κάποιες από αυτές και στα δικαστήρια, κατά κανόνα παίρνουν τηλέφωνο, δυο-τρεις μέρες πριν, να πουν «ποια είναι η άποψη της κυβέρνησης;». Αυτοί μάλλον έκριναν ότι την αντιπολίτευση έπρεπε να ενημερώσουν και όχι την κυβέρνηση για το συγκεκριμένο δημοσίευμα.

Λοιπόν, επανέρχομαι. Δεν κάνατε πρόταση δυσπιστίας, κ. Ανδρουλάκη, για τις υποκλοπές. Δεν κάνατε πρόταση δυσπιστίας για το κράτος δικαίου. Δεν κάνατε πρόταση δυσπιστίας για την ακρίβεια. Δεν κάνατε πρόταση δυσπιστίας για την κλιματική κρίση. Κάνατε πρόταση δυσπιστίας για ένα δημοσίευμα, το οποίο επανέλαβε αυτά τα οποία γνωρίζαμε εδώ και ένα χρόνο.

Και βέβαια, απομένει, έχω μπλεχτεί και λίγο, δεν έχω καταλάβει αν ήσασταν σε συνεννόηση. Ο κ. Παππάς λέει ότι ήσασταν σε συνεννόηση. Τα είπε ξεκάθαρα εξάλλου αυτός, εσείς βγαίνετε και τα διαψεύδετε. Αλλά έχω την εντύπωση ότι όλα αυτά και όλο αυτό το οποίο βλέπουμε γίνεται στην υπηρεσία ενός μόνο στόχου: να πέσει ο Μητσοτάκης. Αυτός είναι ο στόχος. Δεν υπάρχει, λοιπόν, αμφιβολία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι με νωπή την λαϊκή ετυμηγορία...

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Δεν συνηθίζετε να εκνευρίζεστε, κ. Ανδρουλάκη. Κρατήστε την ψυχραιμία σας λίγο.

Φοβάμαι, λοιπόν, ότι με τη συμπεριφορά σας αυτή και με τις ακρότητες τις οποίες υιοθετείτε συνολικά, και με το λεξιλόγιο το οποίο υιοθετήσατε και σήμερα, εσείς ποδοπατείτε το συλλογικό πένθος.

Εσείς ουσιαστικά διαστρεβλώνετε την αλήθεια. Εσείς τελικά, με τη στάση αυτή, εμποδίζετε τη Δικαιοσύνη από το να κάνει τη δουλειά της. Γιατί, αναρωτιέμαι, όλη αυτή η συζήτηση τι έχει εισφέρει ακριβώς στην έρευνα της Δικαιοσύνης, που δεχόμαστε όλοι μας ότι τελικά αυτή θα κρίνει ποιος είναι ένοχος και ποιος είναι αθώος; Πολύ περισσότερο όταν για αιχμή του δόρατος κατασκευάσατε ένα κείμενο που δεν είναι παρά ένα κακέκτυπο κολάζ από κατηγορίες κάθε είδους.

Δεν θα σχολιάσω αναλυτικά όσα γράφει η πρόταση δυσπιστίας για το κράτος δικαίου. Είναι όμως λίγο παράξενο -έτσι δεν είναι;- εισηγητής σε αυτή την πρόταση να είναι ο κ. Παππάς, 13-0 καταδικασμένος για παράβαση καθήκοντος. Και προσέξτε, δεν είναι μόνο η καταδίκη της Δικαιοσύνης...

Πάλι γελάτε, έχετε πολύ χιούμορ. Τους δέκα πολιτικούς, όμως, που «κρεμάσατε στα μανταλάκια» με τη Novartis, τότε δεν γελούσαν αυτοί με τις αθλιότητές σας.

Και θα έρθετε εσείς να μιλήσετε για κράτος δικαίου; Εσείς -αυτό αφορά και εσάς, κ. Ανδρουλάκη- που παρουσιάζετε παντού την Ελλάδα ως μία περίπου τυραννική κυβέρνηση. Οι δικοί σας ευρωβουλευτές ήταν αυτοί που ζήτησαν περίπου να διακοπεί η χρηματοδότηση. Δικοί σας ευρωβουλευτές, υποψήφιοι... Α, ψέμα; Κι αυτό ψέμα; Διαβάστε το ψήφισμα, διαβάστε το ψήφισμα καλά.

Λοιπόν, για τα θέματα του κράτους δικαίου θα πω δύο πράγματα μόνο: το πρώτο είναι ότι σήμερα η Ελληνική Κυβέρνηση κατέθεσε αυτό το κείμενο στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο οποίο απαντά σημείο-σημείο στις ανακρίβειες του ψηφίσματος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Πάρτε το να το διαβάσετε και να το μελετήσετε.

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Γιατί τέτοιος εκνευρισμός; Δεν ξέρω. Ίσως, κ. Ανδρουλάκη, διαβλέπετε με προφητικό τρόπο τι θα πω τώρα.

Κράτος δικαίου, λοιπόν. Διαβάζω το σημερινό άρθρο στην «Καθημερινή» του κ. Νίκου Αλιβιζάτου. Εξ όσων γνωρίζω, συνεργάτης σας, διακεκριμένο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ και κατά τεκμήριο ένας άνθρωπος ο οποίος εδώ και δεκαετίες αγωνίζεται για τα ζητήματα κράτους δικαίου στην πατρίδα μας. Διαβάζω λοιπόν το κείμενο.

Θα το διαβάσω όλο και ακούστε, κ. Ανδρουλάκη, γιατί σας αφορά, σας αφορά το κείμενο.

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Τέτοιον εκνευρισμό, δεν με έχετε συνηθίσει. Επειδή το έχετε διαβάσει, γι' αυτό έχετε κοκκινίσει.

Λοιπόν, ακούστε το, γράφει λοιπόν ο κ. Αλιβιζάτος: «Μπορώ λοιπόν να βεβαιώσω ότι, με αυστηρή εφαρμογή των κριτηρίων της Επιτροπής της Βενετίας, η χώρα μας δεν αποκλίνει από τους ευρωπαϊκούς μέσους όρους σε ό,τι αφορά τα περισσότερα από αυτά. Από το 1974 η Ελλάδα είναι κράτος δικαίου όπως δεν ήταν ποτέ στη νεότερη ιστορία της».

«Και μάλιστα», προσέξτε, «βελτιώνεται. Κάτι που μόνο αφελείς και ανιστόρητοι

τολμούν να αμφισβητήσουν». Ο κ. Αλιβιζάτος μόλις σας αποκάλεσε «αφελή» και «ανιστόρητο». Αφελή και ανιστόρητο.

Συνεχίζω να διαβάζω. Γιατί αυτό το οποίο θα διαβάσω τώρα δεν αφορά τον κ. Ανδρουλάκη, αφορά εσάς: «Σε ορισμένα πεδία μάλιστα, όπως για παράδειγμα η ποιότητα των εκλογών, προηγούμαστε. Δεν είναι πολλές οι χώρες στις οποίες θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν κυβερνητικές εναλλαγές σε κλίμα τόσο μεγάλης οξύτητας, όπως σε εμάς, το 1989, το 1993, το 2015, το 2019, χωρίς να ανοίξει ρουθούνι».

Γιατί το λέω αυτό; Για να σταματήσει επιτέλους ο φαντάρος των 20 ημερών κ. Κασσελάκης τις ανιστόρητες ανοησίες περί παρατηρητών, περί νοθείας εκλογών και περί αποχώρησης της κυβέρνησης. Επιτέλους ας μάθει ότι η δημοκρατία μας, ας μάθει ο κ. Κασσελάκης, ορκίζεται αύριο από ό,τι καταλαβαίνω, απολύεται... Α, ήταν κουραστική η θητεία; Ναι, κουραστική.

Λοιπόν, ας μάθει ο κ. Κασσελάκης, ότι η Δημοκρατία μας γιορτάζει 50 χρόνια ζωής και ακμής. Και ότι κανείς, κανείς δεν έχει διανοηθεί να αμφισβητήσει το μεγαλύτερο κεκτημένο της Μεταπολίτευσης: τις ελεύθερες και δίκαιες εκλογές και την ομαλή μετάβαση της εξουσίας από τους ηττημένους στους νικητές.

Και αυτό το κεκτημένο -προσέξτε- αυτό το κεκτημένο δεν αμφισβητήθηκε, έχει δίκιο ο κ. Αλιβιζάτος, ούτε το 1989-1990, σε εποχές μεγάλης έντασης. Δεν αμφισβητήθηκε ούτε το 2000, όταν η Νέα Δημοκρατία του Κώστα Καραμανλή έχασε για 70.000 ψήφους, για να έρθει τώρα να το αμφισβητήσει ποιος; Ο κ. Κασσελάκης.

Κοιτάξτε, ο Κυβερνητικός Εκπρόσωπος τον χαρακτήρισε «υπονομευτή του πολιτεύματος» και ορθά. Αλλά αυτή είναι μία όψη του νομίσματος. Η άλλη είναι ότι ο κ. Κασσελάκης είναι απλά φαιδρός και δεν ξέρω πραγματικά τι είναι χειρότερο. Δεν ξέρω τι είναι χειρότερο. Κάθε μέρα εξακοντίζει και μία διαφορετική σαχλαμάρα. Μάλλον θέλει να δημιουργήσει ανοσία στην ανοησία.

Παράλληλα, δεν μπορώ να μην παρατηρήσω την προθυμία με την οποία ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ μετατάσσει σταδιακά το κόμμα του σε «πράσινο ΣΥΡΙΖΑ» και σε «ουρά δημοσιευμάτων». Δεν είναι η πρώτη φορά βέβαια. Αυτό είναι δικό σας θέμα. Όπως σας βλέπω, θα καταφέρετε το αμίμητο: να είστε τρίτο κόμμα πίσω από τον κ. Κασσελάκη. Αυτό θα χρειαστεί πραγματικά μεγάλη προσπάθεια, αλλά είναι δικό σας θέμα, δεν είναι δικό μας.

Αλλά θα κάνω μία αναφορά γιατί με μία αίσθηση άγχους αναφερθήκατε στο ζήτημα των πανεπιστημίων επειδή σας ταυτίσαμε με το τι μπορεί να γράφουν συγκεκριμένα εκδοτικά συγκροτήματα. Λοιπόν, η ταύτισή σας με το συγκεκριμένο εκδοτικό συγκρότημα, το οποίο δημοσίευσε το άρθρο του «Βήματος», στο θέμα των

πανεπιστημίων, ήταν πραγματικά εντυπωσιακή. Τα ίδια έγραφαν οι εφημερίδες του συγκροτήματος για το δήθεν fund το οποίο «θέλουμε να εξυπηρετήσουμε», τα ίδια ακριβώς λέγατε και εσείς σε απόλυτη, απόλυτη ευθυγράμμιση. Τυχαίο; Ας το κρίνουν αυτοί που μας ακούν.

Και μιας και είπατε ότι δεν άλλαξε ποτέ η θέση σας, ότι εσείς δεν αλλάξατε ποτέ τη θέση σας και ότι είστε υπέρ της αλλαγής του άρθρου 16, συγγνώμη, ο κ. Παπανδρέου και το ΠΑΣΟΚ καταψήφισε το άρθρο 16 το 2008. Εσείς δεν επιτρέψατε να γίνει αυτή η μεγάλη μεταρρύθμιση. Να μην τα ξεχνάμε.

Λοιπόν, εδώ θέλω να είμαι σαφής: το κάθε επιχειρηματικό συμφέρον έχει το δικαίωμα να διεκδικεί ό,τι θέλει. Μπορεί ακόμα και να θέλει να πέσει μια δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση. Η πολιτική είναι αυτή η οποία οφείλει να το συγκρατεί στον ρόλο του.

Εγώ πρώτος αναγνωρίζω ότι κοινωνίες αγγέλων δεν υπάρχουν. Ως φιλελεύθερος πολιτικός, υποστηρίζω τις διακριτές ευθύνες και τα όρια σε μια ανοικτή οικονομία, σε μια κοινοβουλευτική δημοκρατία.

Οι κυβερνήσεις είναι αυτές που ορίζουν τους κανόνες. Και αυτό, βέβαια, οδηγεί ενίοτε σε συγκρούσεις. Αυτό είναι το κόστος των διαφορετικών ρόλων.

Δεν είναι καινούργιο αυτό. Έχουμε ζήσει στην πατρίδα μας εποχές διαπλεκόμενων, έχουμε ζήσει σχέσεις «νταβατζήδων». Είναι εικόνες μιας παλιάς Ελλάδας. Είναι σε μια χώρα που έχει γνωρίσει πολλά. Δεν ξεχνά ούτε το Βατοπέδι, ούτε τους απογόνους του. Αυτή, λοιπόν, είναι η Ελλάδα την οποία θέλουμε να αλλάξουμε.

Και σε ό,τι αφορά εμένα, θα ξαναπώ κάτι το οποίο έχω επαναλάβει πολλές φορές: δεν θα συγκυβερνήσω με κανένα παράκεντρο. Στο τιμόνι του τόπου είναι αυτοί που ψηφίζουν οι πολλοί και όχι οι λίγοι ισχυροί.

Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής είχε κάποτε αναρωτηθεί ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο. Η απάντηση έχει δοθεί: τον τόπο κυβερνά ο κυρίαρχος λαός, δια των εκλεγμένων αντιπροσώπων του και όχι τα φουσκωμένα πορτοφόλια. Και αν νομίζουν κάποιοι ότι όλοι και όλα είναι εξαγοράσιμα, είναι βαθιά νυχτωμένοι.

Και κάτι τελευταίο, για να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα: αν κάποιος εκδότης, κάποιος μεγαλοεπιχειρηματίας έχει πολιτικές βλέψεις, ας εμφανιστεί ανοιχτά στην πολιτική αρένα. Ο ίδιος, όμως. Όχι μέσω πληρεξουσίων. Και σε άλλες χώρες, ξέρετε, επιχειρηματίες θέλησαν να πολιτευτούν. Ενίοτε έγιναν Πρωθυπουργοί, έγιναν Πρόεδροι.

Αν επιθυμούν, λοιπόν, να εμφανιστούν, να κριθούν, να συγκριθούν και να μετρηθούν.

Όλα τα παραπάνω, λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι τυχαία. Ούτε ως προς τη μεθόδευση, ούτε και ως προς τον χρόνο. Και σίγουρα δημιουργούν μία ομπρέλα κάτω από την οποία ευκαιριακά -γιατί βλέπω αυτή την ετερόκλητη συμμαχία πολύ γρήγορα να σπάει στα εξ'ων συνετέθη- μπορεί να ενώνονται οι πιο αντίθετες δυνάμεις της αντιπολίτευσης.

Και κακά τα ψέματα, ξέρετε, σε αυτή την πρόταση δυσπιστίας υπάρχει ένας πραγματικός συγγραφέας, αλλά είναι αυτός που δεν την υπέγραψε. Διότι υιοθετείτε εσείς όλες τις θεωρίες συνωμοσίας τις οποίες πρώτος διακίνησε ο κ. Βελόπουλος. Αυτός λείπει από την πρότασή σας. Απορώ γιατί δεν τον βάλατε να υπογράψει, αφού αυτός υπήρξε ο πρώτος διακινητής όλων των θεωριών αυτών.

Και αν αυτό το αντιπολιτευτικό μέτωπο προκαλεί εν πάση περιπτώσει κάποιον προβληματισμό, αναρωτιέμαι, άραγε, πού είναι; Πού είναι σήμερα ο κ. Βελόπουλος;

(Ομιλία εκτός μικροφώνου από τα έδρανα της αντιπολίτευσης)

Έχουμε, όμως, μπροστά μας μία εκλογική αναμέτρηση και είναι βέβαιο ότι κάποιοι θέλουν να προβάλλεται μία εικόνα πολιτικής αστάθειας και να περιοριστεί και εκτός της Ελλάδας η δύναμη εκείνης της παράταξης που έχει αποδείξει ότι έχει και ευρωπαϊκή γραμμή αλλά και εθνική φωνή.

Είναι μία διπλή πραγματικότητα, την οποία δεν πρόκειται να κρύψω από τις Ελληνίδες και από τους Έλληνες: αυτή η κυβέρνηση πέτυχε να καθιερώσει τα εθνικά μας σύνορα ως ανατολικά όρια της Ευρώπης, αντιμετώπισε αποτελεσματικά το μεταναστευτικό, έφερε στην πατρίδα 36 δισεκατομμύρια από το Ταμείο Ανάκαμψης - αναφέρομαι στα θέματα τα οποία έχουν και ευρωπαϊκή διάσταση.

Καλείται τώρα να συμβάλλει στην αμυντική αυτονομία της ηπείρου, καλείται να διεκδικήσει περισσότερα κονδύλια για τους αγρότες μας και, ναι, το έργο αυτό προφανώς πρέπει να συνεχιστεί ενισχυμένο. Και αυτό το ίδιο μήνυμα, της συνέχειας και της προόδου, πρέπει να αποτυπωθεί και στην πολιτική σκηνή στο ξεκίνημα μίας νέας τετραετίας.

Μία Ελλάδα που εμφανίζει από τους υψηλότερους ρυθμούς ανάπτυξης στην Ευρώπη, με μονοψήφια πια ανεργία, με την ακρίβεια σταδιακά να περιορίζεται, με μόνιμες αυξήσεις, όπως τον νέο κατώτατο μισθό τον οποίο ανακοινώνουμε αύριο. Με την εθνική άμυνα να θωρακίζεται με όλο πιο σύγχρονα αποτρεπτικά μέσα, με το ψηφιακό κράτος να απλώνεται.

Τον Ιούνιο, λοιπόν, θα έχουμε μια ευρωπαϊκή μάχη πιο κρίσιμη από κάθε ανάλογη ευρωπαϊκή μάχη στο παρελθόν, με άμεσες συνέπειες για το μέλλον της πατρίδας. Και αυτή δεν θα μας συγχωρέσει κανένα πισωγύρισμα.

Οι ευρωεκλογές δεν προσφέρονται για αδιαφορία ούτε για εύκολη διαμαρτυρία. Όσο για τα περίφημα μηνύματα της κοινωνίας, να είστε βέβαιες και βέβαιοι ότι πρώτοι εμείς και εγώ προσωπικά τα εισπράττουμε. Εμείς αντλούμε πάντα διδάγματα από τα λάθη μας. Προσπαθούμε συνέχεια να γινόμαστε όσο καλύτεροι μπορούμε.

Ακριβώς αυτή η ευαίσθητη συγκυρία είναι που οδηγεί τον αρχηγό του ΣΥΡΙΖΑ, σε συντονισμό με τον αρχηγό του ΠΑΣΟΚ, να καταθέσουν αυτή την πρόταση δυσπιστίας, σε μια σύμπραξη στην οποία σήμερα η Βουλή θα απαντήσει θεσμικά, καταψηφίζοντας μία απαράδεκτη και άκαιρη πρόταση δυσπιστίας, ενώ πιστεύω ότι και οι πολίτες έχουν βγάλει συμπεράσματα από τα τελευταία γεγονότα, από τα ανέντιμα αντικυβερνητικά χτυπήματα.

Και στις ευρωεκλογές -κοντός ψαλμός, έμειναν 75 μέρες- οι πολίτες θα στείλουν το δικό τους μήνυμα σε όσους δεν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο για να αποσταθεροποιήσουν όχι την κυβέρνηση, αλλά τελικά την ίδια τη χώρα.

Κυρίες και κύριοι βουλευτές, κλείνω το πολιτικό κομμάτι επανερχόμενος εκεί που ξεκίνησα. Γιατί πράγματι το μεγαλύτερο μέρος της ομιλίας μου αφιερώθηκε σε αυτό το οποίο θα έπρεπε να είναι το βασικό ζητούμενο αυτής της συζήτησης: την αλήθεια, όπως την αντιλαμβάνομαι εγώ, γύρω από την εθνική τραγωδία στα Τέμπη.

Πιστεύω ότι όσοι άκουσαν αυτή τη συζήτηση μπόρεσαν ενδεχομένως -το τονίζω- να ξεχωρίσουν πραγματικά στοιχεία από μύθους τους οποίους κάποιοι θέλησαν να σκεπάσουν. Και ελπίζω τουλάχιστον να αντιλήφθηκαν όλοι ότι δεν ταιριάζει σε αυτή την αίθουσα η τόσο στυγνή εκμετάλλευση ενός συλλογικού πένθους για κομματικά οφέλη.

Από τη δική μας την πλευρά προσπάθησα και σήμερα να περιγράψω -πρωτίστως απευθυνόμενος στους συγγενείς των θυμάτων, αλλά και στην κοινωνία- όσο καλύτερα μπορούσα το τι έγινε ακριβώς σε αυτό το δυστύχημα και το τι θα κάνουμε για να μην έχουμε ποτέ ξανά άλλα Τέμπη. Γιατί, αυτό τελικά είναι το αίτημα της κοινωνίας: να κάνουμε τη δύναμη της θλίψης, αυτής της οδυνηρής εμπειρίας, μία δύναμη αναδημιουργίας.

Ένας σπουδαίος ιστορικός, ο Timothy Garton Ash, έχει γράψει κάτι το οποίο αξίζει να το επεξεργαστούμε: «το μεγαλύτερο στοίχημα του πολιτισμού είναι να μαθαίνουμε από το παρελθόν μας χωρίς να το ξαναζούμε». Αυτό πρέπει να είναι και το δικό μας στοίχημα, που θα κερδίσουμε.

Σας ζητώ να καταψηφίσετε την πρόταση δυσπιστίας και να υπερψηφίσετε μία κυβέρνηση που, παρά τις μεγάλες δυσκολίες, πηγαίνει την πατρίδα σταθερά, τολμηρά, μπροστά.